І чужому научайтеся,

Й свого не цурайтеся...

Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125

РІК LXVII. Ч. 119. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 23-го ЧЕРВНЯ 1960 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 23, 1960 No. 119. VOL. LXVII.

СОВЄТСЬКА ЕКОНОМІКА НЕ МОЖЕ МІРЯТИСЯ З АМЕРИКАНСЬКОЮ — ТВЕРДИТЬ НІКСОН

Ст. Луїс, Мізурі. — Віце-президент Ричард М. Ніксон, промовляючи на Крайовій конвенції молодших торговельних палат, виступив проти тих політиків і економістів, які критикують заповільний ріст американської економіки в порівнянні з совєтською, і які твердять, що за кілька років совєтська економіка перевищить американську. Ніксон висміває тих критиків, які захоплюються ростом совєтської економіки, і твердив, що економіка в СССР не зможе наздогнати господарку ЗДА не то що в кількох найближчих роках, але навіть в цьому 20-му столітті. Не можна порівнувати ріст економіки в СССР із нашою, казав Ніксон, бо не можна турбуватися тим, що дитина росте в далеко більшому темпі як доросла людина. Критика Ніксона відносилася і до поглядів нюйоркського губернатора Нелсона А. Рокефеллера, який недавно стверджував, що господарство в СССР зростає річно на 8 відсотків, а в ЗДА на три відсотки річно, а в цьому році цей ріст може дійде до 4-ох відсотків. Ніксон не назвав Рокефеллера по імені, але нюйоркський губернатор негайно відозвався на промову віце-президента і в Бінґгемтоні, Н.И., де він промовляв на зборах Клюбу Ротаріїв, заявив на пресовій конференції, що він не погоджується з думкою Ніксона, бо такої важкої проблеми не можна так легко розв'язувати, як це робить Ніксон. Віце-президент висловив при цій нагоді своє „вірую" в справах економіки країни. Ніксон твердить, що уряд не повинен вмішуватися до економіки, яка повинна розвиватися на засаді приватного підприємства і господарської вільної конкуренції. Але Ніксон додав, що якби приватні підприємства не могли дати собі ради, або якби не хотіли розв'язувати економічні проблеми для добра країни, тоді уряд мусів би інтервеніювати. Після промови Ніксон відбув пресову конференцію, на якій заявив, що буде тримати постійний зв'язок із пресою після номінаційної конвенції в Шикаґо, яка почнеться 25-го липня, і виборами, які відбудуться 8-го листопада. Віце-президент сказав, що залишає демократам вирішувати справу, чи 43-річний сенатор Джан Ф. Кеннеді є замолодий і без досвіду, щоб займати становище президента ЗДА, як це недавно твердив сенатор Линдон Б. Джансон, який має 51-ий рік, і який вже має трохи сивизни в своєму волоссі. Ніксон має 47 років. Ніксон твердив, що теперішній ріст американської економіки є задовільний, бо економіка ЗДА заспокоює всі потреби свого населення і ще може постачати товари на експорт, а американське фармерство продукує стільки, що залишається кожного року поважна надвишка харчів. СССР ще і тепер є „в початках" розбудови своєї економіки, і там будується ще нові фабрики, в яких треба б продукувати товари для потреб населення. ЗДА не мають чого боятися зросту економіки в СССР.

Генерал Даґлес МекАртур нагороджений найвищим японським військовим відзначенням

Ню Йорк. — Генерал армії Даґлес МекАртур, колишній головнокомандувач американських збройних сил на Далекому Сході і зокрема у Японії, одержав у вівторок 21-го червня ц. р. найвище із японських відзначень, що його може признати Японія якомусь чужинцеві, що не є головою держави. Відзначено МекАртура Великою Стяжкою Ордену Сходячого Сонця із цвітами павлонії. Передав це відзначення заслуженому 80-літньому генералові японський генеральний консул Мітсуко Танака. Грамота відзначення підписана японським цісарем Гірогіто і прем'єром Кіші. Приймаючи відзначення, ген. МекАртур висловив своє глибоке зворушення, передусім з того приводу, що ще досі не було прецеденсу в історії, щоб якась переможена нація відзначувала таким високим відзначенням головного команданта збройних сил держави, яка її перемогла у війні.

Американська фльота випробовує нову зброю проти підводних човнів

Кей Вест, Флорида. — Командування американської воєнної фльоти сповістило, що ЗДА випродукували останнім часом наймодернішу і найбільш успішну зброю для боротьби з ворожими підводними човнами. Сповіщаючи про це пресу, контрадмірал П. Д. Струп, шеф бюра для морської зброї, заявив, що ця нова зброя є новим типом ракети, і що вона пристосована до вистрілювання з далекої відстані. Згідно із заявою контрадмірала Струпа, нова ракета є великим кроком уперед у програмі розвитку і продукції ракет, як успішної зброї проти підводних човнів. Її можна вистрілювати на різній глибині і навіть з відстані кількох тисяч ярдів від наміченої цілі. Востаннє цю ракету випробувано, вистрілюючи з воєнного корабля „Норфолк" до різних цілей і вона довела цілком свою оперативність й успішність.

Директор бюджету Стенс передбачає 100-більйоновий бюджет

Нюарк, Н. Дж. — Директор федерального бюджетового бюра Моріс Г. Стенс, промовляючи на прийнятті стейтової нюджерської торговельної палати, висловив побоювання, що економії ЗДА загрожують „великі федеральні видатки, надмірне оподаткування, збільшування Федерального заборгування та інфляції". Він висловив передбачення, що як далі так буде, то в найближчих кількох роках Федеральний бюджет, який тепер виносить $78,600,-000,000, зросте до 100 обо й до 120 більйонів долярів. Ми стоїмо перед відповідальним завданням „визначити орбіту діяння Федерального уряду та йти до поступу в економіці без одночасного обнижения нашого життьового стандарту. І уряд і приватні підприємці мусять працювати рука в руку, ставлячи „державні інтереси понад приватні еґоїстичні". Директор Стенс казав „Пам'ятаймо оцю лекцію історії: добра економіка не мусить ґарантувати державі великість, але жадна країна не може сподіватися бути великою без здорової економіки".

Державний секретар Крістіян А. Гертер конферує з провідником сенатської більшости Линдоном Б. Джансоном перед переслуханням в Сенатській підкомісії асиґнувань в справі ратифікування американсько-японського пакту безпеки.

ДЕБАТУЮТЬ НАД РАТИФІКАЦІЄЮ ПАКТУ З ЯПОНІЄЮ

Обидві Женевські конференції роззброєння — на мертвій точці

Женева. — В обох Женевських конференціях роззброєння — для справи припинення атомових дослідів і для загального роззброєння — не зазначився від Паризької конференції найменший поступ. На тричленній конференції про атомові вибухи (ЗДА, Англія і СССР) Совєти далі вимагають повного вгляду в заповіджені Америкою підземні експерментальні вибухи, відкидаючи ролю обсерваторів. На Конференції для міжнародного роззброєння Валеріян Зорін докоряв в минулий понеділок 20 ц. м. французькій делеґації, що хоча останній совєтський проєкт роззброєння взяв під увагу вимоги Франції, щоб у першу черґу заборонити засоби перевозу атомової зброї (літаки, ракети, підводні човни і фльоту), проте Франція говорить тепер більше про контролю над тими засобами як про їх ліквідацію. — Голова американської делеґаці Фредерік Ітон прибув до Вашинґтону і відбув уже нараду з державним секретарем Гертером, секретарем оборони Томасом Ґейтсом, головою Комісії атомової енерґії Джаном МекКоном, Даглесом Діллоном і іншими високими урядовцями, причетними до справ збройних сил. Предметом нарад є дальше становище Америки на Женевській конференції роззброєння.

Японський прем'єр Кіші рішив димісіонувати

Токіо. — Японський прем'єр Нобусуке Кіші повідомив провід своєї Ліберально-демократичної партії, що він рішився зголосити димісію після того, як буде переведений обмін ратифікаційними грамотами договору взаємної безпеки Японії і ЗДА. Цей, завзято комуністичною і пацифістичною опозицією поборюваний договір, не діждавшись ратифікації голосуванням у вищій палаті парляменту, набрав автоматично — за японською конституцією — важність в минулу неділю. Прем'єр Кіші встиг перевести через нижчу і вищу палату парляменту 32 закони, достосовані до нового американсько - японського договору. Ратифікаційна грамота вже підписана названим прем'єром Кіші і міністром закордонних справ Аіхіро Фуджіямою. Також цісар підписав уже той договір і всі члени уряду. Треба ще лише обміну грамотами між японським мін. закордонних справ і америк. амбасадором. Це стонеться негайно після того, як американський Сенат ратифікує цей договір. Сенат зупинив свою ухвалу в цій справі з уваги на події в Японії, але державний секретар Гертер звернувся в цій справі до голови комісії для закордонних зв'язків, сенатора Фулбрайта, щоб він приспішив справу. Це станеться в цьому тижні.

Альжирські націоналісти покищо припізнили висилку делеґації до Парижу

Туніс. — Мусульманські націоналісти з Альжиру, зорганізовані у революційно-екзильному тимчасовому уряді Альжиру з осідком в Тунісі, відсунули на короткий час заповіджене висилання делеґації до Парижу для переговорів з французьким урядом про перемир'я у чотирилітній партизанській війні в Альжирі За газетними інформаціями, вони звернулися через туніського міністра закордонних справ і французьку амбасаду в Тунісі за додатковими інформаціями щодо подробиць становища де Ґоля в справі Альжиру. Вони відкинули запропонований їм французький військовий літак для транспорту до Парижу, щоб не узалежнюватись від французької ескорти. Здогадуються, що спершу виїде до Парижу, можливо шляхом на Німеччину, адвокат Ахмед Муменлжель, як посередник названого екзильного уряду для підготовлення приїзду цілої делеґації, що її очолюватиме Фергат Аббас, голова альжирського революційно - екзильного уряду, що його Франція не визнає. Французи будуть переговорювати з делеґацією альжирських націоналістів, як з керівниками збройної партизанки.

ПРЕЗИДЕНТ І ГЕРТЕР СТВЕРДЖУЮТЬ КОРИСТЬ З ВІДВІДИН НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ

Вашинґтон. — През. Айзенгавер, який перебуває тепер на Гаваях на короткому відпочинку, розмовляв телефонічно з державним секретарем Крістіяном Гертером у Вашинґтоні, і вони прийшли до однозгідного ствердження, що подорож Президента по Далекому Сході була корисна. Заявив про це пресі Дж. Гаґерті, який водночас повідомив, що швидко після повороту Президента до Вашинґтону — Президент виголосить через радіо і телевізію промову до народу з підсумками своєї подорожі. Коли це докладно станеться — ще невідомо. Президент повернеться до Вашинґтону імовірно в суботу. Джеймс Гаґерті потвердив своє давнє переконання, що його поділяють також Президент і державний секретар Гертер, що заворушення в Японії були ділом відсотково невеликої групи комуністів та що більшість японського народу з отими антиамериканськими виступами не погоджується.

У тому самому дні, в минулий вівторок 21 червня ц. р., державний секретар Гертер мав нагоду заявитися і щодо загальної міжнародної ситуації. Хоча зірвання Паризької конференції було для Америки прикрим розчаруванням і хоча Совєти повели масову пропаґандивну кампанію проти З'єдинених Держав, проте „основні обставини світової ситуації не дуже змінилися". Так заявив Гертер під час зізнань на Бюджетовій підкомісії Сенату, де він з'явився в минулий вівторок для арґументування різних позицій бюджету державного департаменту. З бюджетового прелімінаря $247,000,000 на рік 1961 Палата репрезентантів скреслила $11,600,000. Державний секретар домагається тепер признання державному департаментові $250,600,000. Проте на тому засіданні названої сенатської Підкомісії бюджетові справи зійшли на дальший плян з уваги на запити, ставлені державному секретареві з ділянки актуальної міжнародної ситуації та його відповіді. Гертер признав, що керівні державні чинники ЗДА помилилися в оцінці внутрішньої ситуації в Японії. Він заявив, що американський амбасадор в Японії Даґлас МекАртур мол., покликуючись на постійні заяви японського прем'єра Нобусуде Кіші, поручав відвідини Президента в Японії та що прикрою несподіванкою було ствердження японським прем'єром, що він не всилі ґарантувати безпеки Президента і тому просить відкликати відвідини. Голова демократичної сенатської більшости, сен. Линдонв Джансон пригадав, що сен. Фулбрайт і інші сенатори ставили під сумнів доцільність подорожі през. Айзенгавера до Японії, коли тамошня внутрішня ситуація не з'ясована. Ці сумніви були предметом нарад у державному департаменті і Білому Домі, але відкинено їх і рішено триматися первісного пляну подорожі до Японії. Коли сен. Джансон запитав, хто остаточно таке вирішив, Гертер відповів, що це було колективне рішення, але — коли названий сенатор хоче — може вину приписати Гертерові.

Хрущов хоче такого уряду в ЗДА, який „направив би помилки Айзенгавера"

Букарешт. — Нікіта Хрущов виголосив у вівторок 21 червня ц. р. двогодинну промову на збіговищі комуністичних вожаків у Румунії з нагоди третього конґресу румунської комуністичної партії. Він заявив, що „теперішні лідери З'єдинених Держав очевидячки не є здібні правильно формувати взаємини між державами з різними соціялістичними системами". Хрущов признав, що це діло американського народу вирішити, хто має стати новим президентом ЗДА, але, казав він „наша держава і наш нарід заінтересовані у тому, щоб був вибраний такий президент і сформувався такий американський уряд, який направив би помилки теперішнього уряду З'єдинених Держав". Хрущов заявив, що Совєти не покинуть своєї політики „мирної коекзистенції" — „не вважаючи на чужі провокації". Поза тим, Хрущов використав для своєї пропаґанди останні події в Японії та відіграв знову історію з літаком У-2. Відкликання відвідин Айзенгавера до Японії Хрущов назвав „поличником" для американського президента, а зміни режимів в Південній Кореї і Туреччині пояснював також, як прогру Америки. Він намагався злегковажити успіхи розвідчої служби американських літаків над Совєтським Союзом, які — мовляв — не змогли сфотографувати „нічого дійсно важливого".

У Букарешті відбувається з'їзд комуністичних вожаків з 46 країн

Букарешт. — З нагоди 3-го конґресу румунської комуністичної партії з'їхалось до Букарешту 2,000 комуністичних делеґатів з 46-х країн світу. Перший секретар Румунської компартії Георґе Георґію Дей виголосив на відкритті конґресу в минулий понеділок 20 червня ц. р. 5-годинну промову. Поруч нього сидів Нікіта Хрущов. З'їзд комуністичних вожаків уладив овацію лідерові японських комуністів Ітару Йонеґарі з очевидним визнанням його заслуг в останніх авантурах в Японії, що довели до відкликання відвідин Айзенгавера. Східньо-европейські комуністичні лідери — за повідомленням преси — рішили підтримати Хрущова в його співіснувальній комедії, якій противляться китайські комуністи, що стоять на принциповому становищі — неговорення з західніми імперіялістами. На збіговищі комуністичних вожаків в Букарешті нема юґославських комуністів, що їх знову лаяно за їх „ревізіонізм". Проте Георґію Дей висловився за тим, щоб перевести конференцію всіх балканських країн, включно з Юґославією.

1-го квітня ц. р. в ЗДА було коло 179,500,000 мешканців

Вашинґтон. — Статистичне бюро повідомляє, що переведений в дні 1-го квітня перепис населення виявив, що в цій країні було тоді коло 179,500,000 мешканців. Перепис почався вже 31-го березня ц. р., і кінцеві обрахунки його вислідів ще не появилися, бо офіційний звіт має появитися на Президентському столі аж 1-го грудня ц. р. Дотеперішні висліди показують, що населення ЗДА від 1950 року збільшилось на 18,5 відсотків отже на 28,000,000. Вже є некінцеві висліди для всіх 50-ох стейтів і Дистрикту Колумбія. Стейт Ню Йорк є начисленнішим стейтом — 16,596,507 осіб, а Аляска найменшим щодо числа населення — 224,383. До стейтів із найбільшим числом населення належать поза Ню Йорком: Каліфорнія — 15,537,413, Пенсилвенія — 11,217,708, Іллиной — 9,981,617, Огайо — 9,636,234 і Тексас — 9,493,895. До стейтів із найменшим населенням, поза Аляскою, належать ще Невада — 281,248, Вайомінґ — 326,578, Делевар — 443,158 і Гаваї — 620,385. Населення Флориди збільшується в найшвидшому темпі, від 1950 року воно зросло на 76,6 відсотків; Невада мала приріст 75,75 відсотка, Аляска — 74,42, Арізона — 71,08, Каліфорнія — 46,77. Зменшилося населення в таких 4-ох стейтах: Вест Вірджінія—на 7,76 відсотків, Арке́нсо — 7,18, Дистрикту Колумбія — 6,88 і Міссіссіпі — 0,76 відсотка. В цілій країні число населення зросло за останнє десятиріччя на 18,5 відсотка. 16-го червня в департаменті торгівлі зареєстрували вже 180,417,921 особу в ЗДА.

ПАНІ АЙЗЕНГАВЕР В БІЛОМУ ДОМІ

Вашинґтон. — Пані Айзенгавер 21-го червня вернулася до Білого Дому зі шпиталю Волтера Ріда, де вона перебувала від 31-го травня і лікувалася від гострої атаки астматичного бронхіту. Секретарка Білого Дому Ен Вітон заявила, що пані Айзенгавер почувається набагато краще після лікування. В суботу 25 червня має вернутися до столиці Президент, який відпочиває на Гаваях. Пані Айзенгавер 28-го червня має приймати в Білому Домі сіямську королівську пару, яка прибуває на державні відвідини.

Труман закликає до єдности в справах закордонної політики

Ню Йорк. — Колишній президент Гаррі С. Труман, який прибув до Ню Йорку на привітання своєї доньки Марґарети і зятя Кліфтона Дініела, які вернулися з 9-тижневої поїздки до Европи, заявив на пресовій конференції, що він вповні співчуває президентові Айзенгаверові з приводу протиамериканських демонстрацій в Токіо в Японії. Труман сказав, що він тішиться тим, що американського президента щиро й оваційно вітали в Кореї і на Формозі та в Манілі на Філіппінах, і закликав всіх американців „підтримувати Президента ЗДА в його закордонній політиці". На думку Трумана протиамериканську демонстрацію зорґанізували комуністи, які є „експертами в пропаґанді". і які в цілому світі виступають проти впливів ЗДА. Колишній президент відмовився скласти заяву в справі республіканських кандидатів на президента Ричарда М. Ніксона і Нелсона А. Рокефеллера.

Рокефеллер вестиме виборчу акцію в користь республіканських кандидатів

Рочестер, Н. И. — Нюйоркський губернатор Нелсон А. Рокефеллер заявив на пресовій конференції, що він восени цього року підтримуватиме республіканського кандидата на президента та тих республіканських кандидатів на конґресменів і сенаторів, які цього бажатимуть і які погоджуватисямуть із його програмою. Це перша заява Рокефеллера в цій справі, бо деякі політики гадали, що нюйоркський губернатор відтягнеться від політичного життя після номінаційної конвенції в Шикаґо, яка має почнатися 25-го липня в Шикаґо, і що не буде в 1962 році старатися про перевибір на губернатора, чим би він виключив себе від можливости кандидувати на президента у виборах в 1964-му році. Рокефеллер заявив: „Я підтримуватиму по моїм силам не тільки кандидатів на президента і віце-президента, але також і тих сенаторів і конґресменів, які згідні обороняти моє становище в різних політичних проблемах". Голова Республіканського Крайового Комітету сенатор Трастон Б. Мортон є вдоволений із заяви Рокефеллера, і заявив, що ним очолюваний комітет буде співпрацювати з Рокефеллером.

В АМЕРИЦІ

● **Віце - президент Ричард М. Ніксон**, як предсідник Сенату, найменував трьох сенаторів на членів спільного конґресового комітету, який має виготовити програму інавґурації нового президента в січні 1961-го року. Наменовані сенатори — це демократи Джан Спаркман з Алабами і Томас С. Геннінґс із Мізурі та республіканець Стайлс Бріджес із Ню Гемпширу.

● **19-го червня** в Чамберсбурґу, Па., знайдено тіло 39-річного конґресмена Даґлеса Г. Елліота, який 26-го квітня був вибраний в додаткових виборах на це становище, і який мав цього року старатися про перевибір. Він згинув, мабуть від самовбивства, але не є відома причина цього кроку.

● **Сенатор Линдон Б. Джансон** заявив, що він вдоволений з того, що президент Айзенгавер залишиться на кількаденний відпочинок на Гаваях, де може грати в ґольфа. Інші демократи критикують Айзенгавера за те, що зачасто грає в ґольфа, а сенатський провідник демократів Джансон казав, що він дивується, як Президент може двигати, той важкий тягар свого уряду. „Коли щось зле дістеся, казав Джансон, то не вина в цьому Президента, а вина цілої країни".

● **59-річний капітан польського корабля „Батори"** Ян Цвіклінський 20-го червня склав присягу як американський громадянин. Він живе в Ню Йорку, а в Кліфтоні, Н. Дж., має стенд, де продає морожене. Він заявив, що маючи громадянство ЗДА, неначе наново на світ народився, і буде старатися спровадити до цієї країни свою жінку Броніславу, 24-річну доньку Яніну і 15-річного сина Януша, які в страсі живуть у Ґдині. Цвіклінський в 1953 році вибрав свободу і втік до ЗДА.

Проф. Сергій Литвиненко переобраний 13-ий раз на голову ЛМКлюбу в Ню Йорку

Ню Йорк — В п'ятницю дня 17 червня ц. р. відбулися тут Звичайні Річні Загальні Збори Літературно Мистецького Клюбу в Ню Йорку, на яких переобрано уже 13-ий раз на голову цього Клюбу Сергія Литвиненка. За діяльність Клюбу на протязі ділового року звітували Сергій Литвиненко і Василь Косаренко-Косаревич, а звіт із перевірки діяльности і каси подав Іван Паливода, голова Контрольної Комісії. Після дискусії й уділення абсолюторії дотеперішній Управі обрано нову управу Клюбу, в склад якої увійшли, крім С. Литвиненка, як голови, п-ні Іванна Прийма й Борис Ржепецький, як заступники голови та Святослав Гординський, Оксана Вікул, Роман Купчинський, Богдан Кравців, Василь Косаренко - Косаревич, Іван Керницький, Микола Понеділок, Ольга Соневицька, Володимир Цісик і Леся Храплива. До Контрольної Комісії були обрані Іван Паливода, Роман Кобринський і Яків Рудик.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

● **Українська Мистецька Студія у Филаделфії** влаштовує в суботу 25 і в неділю 26 червня ц. р., Восьму Річну Виставку Праць Слухачів Студії. Відбудеться виставка у великій залі Пластового Дому при 827 Н. Френклин Стр., і буде відкрита для відвідувачів в суботу від години 1-ої до 7-ої веч., і в неділю від год. 10 перед полуднем до 7-ої веч.

● **Професор д-р Іван Мірчук**, ректор Українського Вільного Університету у Мюнхені, приїжджає з кінцем вересня ц. р. до З'єдинених Держав Америки і Канади, де відбуде поїздку з низкою доповідей і виступів.

● **Перший Голова Централі Українських Студентів у Канаді** і кол. голова студентського товариства „Каменярі" в Саскатуні, Саск., Михайло Зюбрак помер в травні ц. р. в Прінц Алберт, Саск. Покійний у 1919 році став учителем, а 10 років пізніше закінчив у Саскачеванському університеті фармацевтичні студії. Був ректором Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні.

● **Нагороду за найоригінальніший лист до батька** у контесті, зорганізованому шикаґівським комітетом для відзначення Дня Батька на тему, „Чому я люблю свого батька?" одержав 16-літній українець, учень одного із „гайскулів" у Шикаґо, батько якого є на засланні в Совєтському Союзі. В цьому контесті, в якому брали участь десятки тисяч молоді, було нагороджено 38 учнів, по одному з кожного дистрикту. За свій найоригінальніший лист учень українець, якого прізвище з огляду на батька задержано в тайні, одержав окрему нагороду поза конкурсом. Цей лист буде переданий „Голосом Америки" в Україну.

У СВІТІ

● **В Англії** рішено зменшити на 25% первісну програму атомової енерґії для мирних цілей, на яку передбачено $4.2 більйони на час 10-х років. Зменшено цю суму тому, що в Англії накопичились величезні запаси вугілля і нема небезпеки припинення імпорту нафти з Середньоги Сходу, а продукція атомової енерґії все ще страшенне дорога.

● **Англійський маршал** найкавнт Монтґомері, недавній перший заступник команданта збройних сил Північно - атлантійського пакту (НАТО), вернувшись з відвідин у комуністичному Китаї, оголосив в „Сандей Лондон Таймс-і" статтю, в якій поручає Америці „перестати спорити з червоним Китаєм, вийти геть з Формози і погодитись на вступ червоного Китаю до Об'єднаних Націй". Монтґомері вже від довшого часу виступає в ролі добровільного адвоката різних концепцій по лінії політики Москви і Пейпінґу.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St, Jersey City, N. J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917. — authorized July 31, 1918
Адреса: SVOBODA", P.O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

„Нє било, нєт і бить не может"

„Нікакого малоросійского язика нє било, нєт і бить нє может" — це є бсжавлена цитата із таємного обіжника про заборону українських книжок духовного змісту, підручників і популярних для народу видань, що його видав 20-го липня 1863-го року тодішній російський міністер внутрішніх справ Петро Валуєв. Ця валуєвська „концепція" стала також основою Емського указу ,або „указу Юзефовича" з 1876-го року, що ним заперечувалось українство взагалі та заборонялося будь-які його вияви.

Це було майже сто років тому і в жадному періоді історії не зайшли такі епохальні зміни, як впродовж цього сторіччя, і то в кожній ділянці, від величезних змін на політичній мапі світу починаючи а на атомовій бомбі кінчаючи. Не менші зміни зайшли і в категоріях людського думання та в етиці їхнього поступування. Справа національної незалежности і державної суверенности всіх, навіть найменших народів стала сьогодні абсолютною істиною і ми свідками, як колись найбільші колоніяльні імперії не тільки теоретично признають колишнім колоніяльним народам право на незалежність, але ще й самі допомагають їм це право перевести в життя.

У тій величезній і всеохоплюючій революції не змінився тільки московський Валуєв, для якого все ще „нє било, нєт і бить нє может" ані окремішности, ані волі для тих націй, що впали жертвою його імперіялістичного розбишацтва. Валуєвської ментальности московських імперіялістів ніщо не змінило і в цьому немає між ними розбіжности думок. Правда, теперішні червоні володарі тієї рабовласницької імперії для різних цілей і хитрощів створили бодай пропагандивні фікції „національних формою і соціяльних змістом" республік. Натомість їхні одноплемінники на еміграції досі ще навіть того тактичного кроку не зробили від часів Валуєва. В результаті маємо таку макабру, що речник тих білих еміґрантів, проф. Г. Чеботарйов з Пристонського університету у цій вільній країні і в цьому Році Божому 1960-му пише про українців, білорусинів, грузинів, вірменів та інші поневолені його червоними земляками нації як про „народи" в знаках наведення, глузує з їхньої, також в його уяві в знаках наведення національної відрубности і подібне. Світ може обертатися догори коренем, а для нього все ще „нє било, нєт і бить нє может". Найсумніше, що такі нісенітниці проголошується в країні, що сама є символом волі і людської гідности під знаком ідеалів Вашингтона, Джефферсона і Линколна, який так само не хотів бути поневолювачем, як не хотів би бути невільником.

Балянс подорожі Президента

Закінчена в минулий понеділок 20-го червня 9-тиденна подорож президента Айзенгавера по Далекому Сході тільки частинно пригадувала попередні його виїзди — до 11-ох країн південної Европи й Азії та північної Африки й 4-ох країн Південної Америки. Всі ті відвідини, включно з останніми, йшли під гаслом доброї волі та затіснення приязни з Америкою. В усіх тих візитах бралось під увагу в першу чергу маніфестаційно - пропагандивний момент із діловими нарадами на задньому пляні.

Перша із згаданих вище екскурсій, що завела була Айзенгавера й до таких невтральних країн, як Індія, Афганістан і Марокко, клала натиск на мировий характер американської закордонної політики. Відвідини до Південної Америки підкреслювали, очевидно, конечність панамериканської солідарности. Остання подорож Президента, це була маніфестація єдности тихо-океанського обширу проти загрози комуністичного Китаю.

Первісний плян був інший. Він був пов'язаний з відвідинами у Москві, що мали стати великою маніфестацією східньо - західнього співіснування, як символічне завершення конференції „на вершинах", на якій голови 4-ох великодержних урядів мали до „чогось" договоритись. Але Москва розбила Паризьку конференцію ще поки вона почалась була і відкликала запросини Айзенгавера до Москви. Замість співіснувальної трагі - комедії прийшла драма загостреної холодної війни. Президент рішив все ж дотримати заповіджені відвідини в чотирьох далекосхідніх країнах, з переміненням дат і черґування. Але, очевидно, годі було у новій затрусній атмосфері прославляти блага співіснування. Наче автоматично вийшла на перший плян комуністична загроза. Цей момент несподівано загострився ще внаслідок двох подій: інспірованими й організованими з Москви й Пейпінґу протиамериканськими заворушеннями в Японії та демонстраційним бомбардуванням Квімою з комуно - китайських прибережних батерій.

Ясно, що всі ці несподіванки мусіли надати інший характер промовам президентів Філіппін, Китайської і Корейської Республік, як теж виступам Айзенгавера. Ясно теж, що ці несподіванки прибавили до балянсу подорожі Айзенгавера, поруч додатніх позицій, також позиції від'ємні. Філіппіни, Формоза і Південна Корея дістали нове запевнення американської протекції, а Айзенгавер дістав в тих країнах нові докази своєї популярности. Але водночас уперше за сім років свого урядування президент З'єдинених Держав стрінувся в Окінаві з ворожою демонстрацією, а відкликання відвідин до Токіо було ударом для престижу ЗДА. Ось чому читаємо в коментарях преси, що балянс цієї останньої подорожі буде предметом докладної аналізи керівних чинників у Вашинґтоні, — з практичними висновками для дальшої політики на Далекому Сході.

Народовбивство в Тибеті

Звідомлення Міжнародної Комісії Юристів, яка є установою визнаною офіційними чинниками з Ради Об'єднаних Націй для господарських і суспільних справ, про посилену національну і релігійну екстермінацію населення Тибету, здійснювану китайським комуністичним режимом, ставить перед сумління світу ще один раз проблему стосованого комуністами народовбивства.

Внаслідок окупації Тибету китайськими комуністами його населення ,що нараховує всього яких півтора мільйона осіб, зазнає важких переслідувань і тиску окупаційного комуністичного режиму, рішеного за всяку ціну знищити не тільки незалежницькі традиції й аспірації тибетського народу, але передусім його релігійне життя, що є основою цих традицій та аспірацій.

Міжнародна Комісія Юристів приводить у своєму звідомленні довгий ряк доказів стосованої комуністами екстермінації і порушень ґарантованих ними колись тибетському населенню національних і людських прав. Так, комуністи переслідують і вбивають релігійних провідників тибетців з огляду на те, що своєю побожністю і спротивом вони давали і дають приклад відваги і видержливости в боротьбі із займанцями. Крім того китайські комуністи депортують масово в Китай в матеріялістичне оточення тибетських дітей, щоб вирвати їх з-під релігійного впливу батьків і тибетських священиків. Протестуючи проти репресій тибетське населення вже двічі — перший раз весною 1959 року і тепер знову ж в березні ц. р., зривалося до збройного повстання. Усі ці спроби спротиву китайські комуністи здушували і здушують криваво, доконуючи масових розстрілів і депортацій активнішого елементу.

Екстермінаційні заходи китайських комуністів підпадають безумовно під поняття ґеноциду - народовбивства і тому теж слушно згадана Міжнародна Комісія Юристів домагається їх розгляду і засудження.

В сучасній політичній ситуації практичних наслідків це домагання мати не буде, бо ні Об'єднані Нації, ані ніяка з окремих держав не стануть „втручатися" у „внутрішні" справи комуністичного Китаю, але встановлення й усвідомлення цього ового факту комуністичного народовбивства пригадає ще раз вільним народам світу ту загрозу, яка чекає їх на випадок комуністичного „визволення".

ЗМІНА НА ВІДТИНКУ МОЛОДІ

Париж. — Опозиційна преса у Франції каже, що Франція тепер живе від однієї промови де Голя до другої. Це в великій мірі правда. І нічого тут дивного, коли влада скупчена в одних руках, а уряд є тільки виконавцем волі й концепцій де Голя. Тому з цікавістю чекали промови голови держави про внутрішню політику, бож це була перша промова після комунальних виборів в Альжирі.

Промова не принесла нічого сенсаційного, коли не рахувати фрази про „участь у вирішенні майбутнього альжирської території — всіх тенденцій", включно з бійцями підпілля, які можуть приїхати до Парижу й договоритися. Ця несенсаційна сенсація викликає багато розмов і хвилювань, а навіть сподівань. Коли пишуться ці рядки, нема ні однієї французької газети, яка б не займалася питанням: яка буде відповідь підпілля на цю „нову" пропозицію, що в основі стара, але має нову, доволі привабливу форму.

Відповідь підпілля мабуть прийде незабаром, може й швидше, ніж цей допис буде видрукуваний. Не будемо тут вгадувати змісту цієї відповіді. Вона може бути позитивна, тобто — представники підпілля можуть приїхати до Парижу. Але що це може змінити?

Ніхто не сподівається розвалу підпільного фронту, бо на це нема ніяких підстав. З французького боку нема ніяких кроків, які б давали альжирцям надію на полагодження їхньої проблеми без підпілля і без збройної боротьби. А коли так то — бійці підпілля не відмовлять послуху своєму політичному проводові, яким є Тимчасовий уряд альжирського підпілля. А з тим урядом де Голь не хотів покищо говорити.

Французька загальна опінія не робитиме натиску в цьому напрямку на де Голя, хоч важко припускати, що він піддався б якомусь натискові. Один журналіст поміркованої лівиці провів досліди публічної опінії в Парижі й на 80% запитаних не бачили ніякого зв'язку сучасних страйків з війною в Альжирі, тобто не бачили, що економічне положення країни залежить від цієї війни. Хто хоче, той легко може спиратися на цю опінію і вважати, що теперішня політика відповідає всім. Це саме й робить не так де Голь, як уряд, бо сам де Голь більше спирається на своє історичне думання, як на публічну опінію.

У своїй промові де Голь говорив про стабілізацію господарки Франції і про потребу інвестицій, щоб змодернізувати індустрію так, щоб вона відповідала модерним часам. При тому він правильно підкреслив, що інвестиції робляться ,але найбільша інвестиція це — молодь Франції. Це дійсно найважливіша справа. Адже перед війною у Франції було більше домовин як колисок кожного року, а тепер населення її зростає на 300 тисяч кожного року, що являє відсоток, якого можуть позаздрити найбільш динамічні країни.

На цій молоді де Голь будує свою концепцію французької величі, яка зовсім реальна, коли взяти за підставу два основні елементи: молодь і безмежні багатства Сагари — нафта, земний газ та інші цінні копалини.

Але однієї справи не порушив де Голь, яка має величезну вагу, зокрема сьогодні ,коли у всьому світі обсервуємо несподіваний для багатьох феномен: прокинення молоді. Від війни прийнялось — в українців також — переконання, що „сучасна молодь" не цікавиться політикою і взагалі нічим не цікавиться. Аж ось прийшла несподіванка: молодь вирішила справу зміни режиму в Південній Кореї, в Туреччині, і завтра може вирішити в Японії. В кожному разі — молодь вирішила зміни в двох перших країнах і хто знає, що викличе в Японії.

Певно, японський випадок, що може стати початком величезних зламів в світовому укладі сил, — є дискусійним. Студенти стали там знаряддям компартії. Так, але коли б ті студенти нічим не цікавились, то не цікавилися б і гаслами компарті, Ми є свідками звороту молоді до політики. Якщо японська молодь звертається до політики і йде на ліво, то це ще один доказ, що говоренням про незацікавленість сучасної молоді політикою, політики закрили собі очі, щоб тепер жорстоко прокинутися.

Говорення про незацікавленість молоді було дуже популярне у Франції. Було навіть предметом численних розначань, майже так як в українській спільноті на чужині. Та ось і тут приходить несподіванка і то подвійна.

Недавно в Діоні відбувся конґрес найбільшої студентської організації, що від довгих літ вже стояла на позиції невтральности й аполітичности. І ось раптом ця організація ухвалює резолюцію, яка домагається негайного закінчення війни в Альжирі й то виразно зазначуючи, — шляхом переговорів з підпіллям.

Певно, найпростіше й тут закричати про вплив комуністів. Уряд вже також приблизно таке заявив і відобрав субсидії цій організації, визнавши її політичною, а не професійним об'єднанням студентів. Але хіба це міняє справу? А хто винен, що до цієї молоді дібралися комуністи, а не хто інший? Та й ніде ще не сказано, що це справа комунізму, а не самостійного висновку молоді в пекучій проблемі.

Маємо й друге явище: поліція заарештувала учня ліцею, що віз для альжирського підпілля велику суму грошей і важливі документи. Після цього заарештовано десяток його товаришів і виказалося, що в тому ліцеї (гайскул) існувала ціла мережа підтримки підпілля. Ніякими комуністами тут не пахне. Юнаки заявляють, що їм було соромно, що Франція не дає свободи народові, який її хоче, й вони вирішили „регабілітувати свою Батьківщину".

Дитяча фантазія? Може, але вона дуже характеристична. Нема сумніву, що згодом подібні речі покажуться і по інших школах. І це свідчить про те, що молодь починає цікавитися політичними справами. Коли старші не заправляють її до того, то вона це робить по-своєму. Чи винна тільки вона, чи й старші — це питання, над яким можна дискутувати до безконечности, але така дискусія нічого не дасть, бо факт залишиться фактом.

Хіба у нас не говорилося про „погані впливи на молодь"? А чи сьогодні не признано, що молодь, яка пішла своїм шляхом, створила багато й ми виглядали б дуже зле, коли б не було тієї молоді. Щастя, що були з тією молоддю старші, яких лають і досі, але які визначили обличчя останньої тридцятки років нашої історії. А коли б старше покоління було ближче до тієї молоді, багато чого виглядало б інакше й сьогодні не було б цілого ряду зайвих проблем.

Про згадані прояви де Голь нічого не говорив. Але він напевно думав і тому так натискав на величне майбутнє Франції, вважаючи, що саме в тій величності молодь зможе вижитися. Але, плянетарне поставлення проблеми не вистачає, треба конкретних заходів. Треба їх і в українському житті, бо одного дня і ми зі здивуванням ствердимо, що наша молодь чимось таки цікавиться .Буде сумно, коли покажеться, що чимось протилежним, як ми.

О. Д-вич

Д-р Любомир О. Ортинський

ГРУПА ПІВДЕНЬ Т. ЗВ. „РОЛЯНД"

(З доповіді на Конференції Ген. Секретаріяту УГВР і „Прологу", присвяченій історії української зовнішньої політики, 5-го травня 1960 року в Ню Йорку).

(3)

Від початку травня почався вишкіл зарекрутованих до „Роляндa". Вишкіл проходив в українській мові, вишкільниками були виключно українці. Увесь адміністративний апарат також був у наших руках, і в Замку Завберсдорф перебував тільки німецький підстаршина постачання. Організаторам „Роляндa" вдалось переконати військові чинники віденського Веґркрайскоммандо, безпосередньо відповідального за вивінування куреня, в конечності українських уніформ і відзнак. Стало це можливим з уваги на специфічні умови, які панували у Відні і на які я вже звертав увагу на вступі. Дозвіл на українські уніформи і на присягу Україні, яку складали вояки „Роляндa", дали ці військовики без порозуміння (а може за тихою згодою) Берліну, тобто ОКҐ. Зробили це вони випереджуючи розвиток подій, як вони його собі уявляли.

З творенням українського відділу вони пов'язували надії, що цей відділ стане одним із зав'язків майбутніх українських збройних сил, які, на їх думку, — маю на увазі опінії високих старшин штабу ген. Бравхіча і адмірала Канаріса, — мусять бути створені.

Коли справа творення куреня була подана до відома Крайової Екзекутиви ОУН на Австрію, зараз же виринуло питання уніформ. Нам йшло про те, щоб дати людям принаймні тризуб на шапку і щоб вони під тим знаком маршували на Україну. Після нарад устійнено, що взором уніформи має бути мундир Української Галицької Армії, зокрема зубчатка на ковмірі. З запасів віденського Веґркрайскоммандо ми одержали кількасот нових, ще не уживаних чеських сукняних уніформ кольору кгакі. На вилоги коміра прийшла зубчатка ідентична з тою, яку вживано в УГА. Зубчатки були з темночервоного сукна. Старшини, залежно від ранґи, діставали золоті паски нижче ліктя, на шапці мали резеду з тризубом, на рамені, у старшин — золотий шнур. Резеди з тризубом походили з решток запасів, щось із три скрині, які збереглися у віденського комерсанта Сулими при Вольцай ще з часів визвольних змагань. Всі інші частини уніформи були виготовлені ад гок створеною майстернею, яку поровадили наші студентки. В таких уніформах, які мали провізоричний характер, курінь виїхав на фронт і затримав аж до переформування на батальйон ч. 201. Щоб забезпечити воякам трактування їх як воюючої сторони, на лівому рукаві була жовта опаска з чорним написом „Ім Дінсте дер дойчен Вермахт".

Узброєння куреня складалося з легкої німецької піхотної зброї. Вояки перейшли шеститижневий інтенсивний вишкіл, під час якого відбуто ще в Завберсдорфі кілька полевих вправ. Далі дошколювання відбувалось в Румунії, а згодом в Україні.

Крім військового вишколу, провадився дуже інтенсивний політичний. Політичне і військове керівництво куреня вбачало в ньому не лише військову формацію, призначенням якої була участь в фронтових боях зараз же на початку збройних дій — але й передусім формацію з політично - військовими завданнями. На випадок корисного розвою подій, курінь мав стати одним з кадрів майбутніх українських формацій, мав помагати організувати українське військо, а коли б зайшла потреба — виконувати завдання, подиктовані вимогою часу і ситуації, отже також організаційно - адміністративні завдання. Тому, крім крісів і машинових пістоль, курінь був вивінуваний такими матеріялами як машинки до писання, циклостиль, заздалегідь видруковані летючки і література ОУН.

У перших днях червня 1941 року перша група в складі приблизно 60 людей виїхала як передня команда до Румунії, в околиці Кімполюнґу, щоб там приготовити постій для куреня. 7 і 8 червня туди виїхали дві сотні в силі яких 200 людей. Український штаб куреня з німецькими зв'язковими виїхав з Відня 2 липня і через Будапешт — Плоешті доїхав до Кімполюнґу на 5-го липня.

Тут згадаю малу деталь, яка трапилася штабові. Виїжджаючи з Відня, ми почепили на наші автомашини синьожовті прапорці, щоб в такий спосіб замаркувати український зміст німецьких „мерцедесів". Та сталось інакше, як цього бажав собі покійний поручник Кріс — командант автоколони, який так запопадливо старався про ті прапорці. Шляхом до Відня аж до румунської Дорна - Ватра, всюди, кудою ми проїжджали і де зупинялись, нас уважали за членів шведської місії. Синьожовтий прапор і наші уніформи не говорили населенню хто ми такі, а коли воно все ж таки застановлялось над нашими барвами — їм асоціювався шведський прапор.

За годину перед виїздом з Відня наша станиця одержала була телефонат з Кракова, якщо не помиляюсь, від мґр. Ярослава Рака, в якому повідомлялось про проголошення і створення українського уряду на чолі з Ярославом Стецьком у Львові. Прощальний обід випав дуже урочисто і зворушливо, але й коротко: ми, ті, які від'їжджали, хотіли якнайскорше покинути Відень і гнати туди, де творилось те, на що ми від заряня нашої політичної свідомости так чекали.

З УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

ПРОФ. ДЖ. СІМСОН ПРО ЗАВДАННЯ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІТИКИ

Едмонтонський часопис „Українські Вісті" надрукував звідомлення з цікавої доповіді знавця української проблематики і прихильника українців та їх незалежницьких змагань проф .Джорджа Сімсона.

„Протягом двох минулих сторіч — подано в цьому звідомленні — українці зробили велитенський крок уперед, але перед ними ще довга дорога. Великі зміни в світі вимагають, щоб і українці зробили переоцінку своїх методів. Раду цю висловив проф. Дж. Сімсон у доповіді „Українське питання — рефлексії і прогнози", виголошеній 24-го травня в Оттаві в ресторані „Китай" перед 44 членами Клюбу українських професіоналістів.

Свою аналізу проф. Сімсон зачав від періоду з-перед ста років тому, часу найглибшого занепаду української політичної думки. Світ, що йому Росія накинула свою волю, навіть не знав про існування України. Слово Україна годі було знайти на найкращих мапах тодішньої Европи. Саме населення України не мало почуття спільної приналежности. Національна свідомість окремішности від сусідів не існувала. Були мільйони одиниць, що в найкращому разі вважали себе малоросами, русинами, галичанами тощо.

Те, що українці зуміли в двох поколіннях витворити собі ім'я, почуття приналежности до одного народу та почуття окремішности від сусідів було величезним досягненням. Професор Сімсон ілюстрував боротьбу за національне освідомлення канадійськими відносинами. Нема сумніву, що боротьбу за національну єдність українці виграли повністю, , остаточним тріюмфом чого було визнання українства таки ж його найбільшим ворогом — Москвою. Рівночасно провадили українці боротьбу за свою окремішність у свідомості світу. Вони теж цю боротьбу виграли. Сьогодні не має доброї мапи Европи, де б не було слова „Україна".

Послідовним кроком була боротьба за державне відокремлення та самовизначення. Ця боротьба йшла методами, паралельними до визвольних рухів багатьох інших народів. Головне завдання було використовувати ворожнечу між поневолювачами. Проф. Сімсон подав приклад двох народів, що їм пощастило цим способом здобути незалежність: американців та італійців. По першій світовій війні це явище стало масовим. На жаль, молода Українська Народна Республіка впала під навалою червоної Москви.

Сьогодні — сказав Сімсон — обставини цілковито змінені. Війна між Совєтами і Заходом принесла б загибель усьому людству. На думку проф. Сімсона, українці повинні зробити переоцінку методів. Головним завданням українців повинно стати тепер формування прихильної світової опінії .

Українцям треба звернутися до Шевченка, їхнього генія, що його пам'ятник буде відкритий у Вінніпеґу у 1961 році для всіх канадійців. Шевченка характеризують глибокі почування: любов до минулого України, ненависть до гнобителів і жажда справедливости. Цього третього аспекту Шевченка українці досі не висували нарівні з двома першими. Українці повинні домагатися у світової опінії справедливости для своєї нації.

Проф. Сімсона і його дружину — скульпторку і малярку представив слухачам д-р В. Кисілевський. Під час першої світової війни проф. Сімсон був іменований організатором Відділу національностей при Державному департаменті військової служби. Молодий історик, Дж. Сімсон, зустрівся вперше з українською проблемою, коли зацікавився студентами українського походження на своїх лекціях у Саскачеванському університеті. Студії історії східньої Европи зблизили його з українською спільнотою в Канаді. В 1940 році він став деканом історичного факультету того ж університету. У 1947 році Український Вільний Університет в Мюнхені надав проф. Сімсонові почесний титул доктора.

Євген Вертипорох

НТШ У КАНАДІ

З ДІЯЛЬНОСТИ У 1959 РОЦІ

(3)

Організаційна діяльність

Управа К НТШ відбувала стало щомісячні Засідання, на яких вирішувано біжучі справи Т-ва, як плянування Наукових Конференцій, Сесій, доповідей та інших імпрез. Вибирано кандидатів на звичайних членів та полагоджувано важливіші справи, що їх не рішала президія. Відбуто 12 засідань Управи.

В липні 1959 року, голова К НТШ їздив як делеґат Т-ва на Конгрес Українців Канади до Вінніпеґу. Будучи в листопаді 1959 р. в Едмонтоні, голова К НТШ взяв участь в стрічі з Управою Осередку в Едмонтоні.

Переписку в організаційних справах з Осередком і членами К НТШ вів голова і секретар, а у фінансових справах скарбник.

В справі Наукових Конференцій, Сесій і доповідей постійно подавано повістки-запрошення до місцевої преси, що їх редакції вміщували безкоштовно. За це Управа К НТШ на цьому місці висловлює їм сердечну подяку. Окрім цього члени і прихильники К НТШ в Торонті одержували листовно запрошення на згадані вище імпрези. Осередки пересилали до Централі К НТШ відписи протоколів з засідань Управи, як теж повідомлення про пляновані Конференції, Сесії і доповіді.

З огляду на брак фондів К НТШ не має платного рекордового секретаря, так що всі члени Управи К НТШ працюють честиславно, за що їм належиться признання.

Осередок в Едмонтоні виказує живу діяльність завдяки рухливости Президії — інж. В. Мацькова, голови і мґр. О. Масляника, секретаря.

Наукова діяльність

Канадійське НТШ згідно з традицією зосереджує свою діяльність головно на Наукових Сесіях, Конференціях і доповідях. Через брак фондів воно не могло розвинути як слід своєї видавничої діяльности.

Торонто. — 22го березня 1959 року в УНДомі проф. Василь Косаренко - Косаревич (Ню Йорк) виголосив доповідь на тему: „Сходознавство у науці та політиці" (спільно з ОУПК).

29-го березня 1959 р. в Домі „Просвіти" відбулась щорічна Наукова Шевченківська Сесія з 3 доповідями: проф. д-р Євген Вертипорох: Канадійська НТШ в 1958 році; проф. Степан Килимник: Як зустріла критика перші твори Т. Шевченка; д-р Богдан Стебельський: Спогади про Т. Шевченка у нових виданнях.

З огляду на те, що 1-го жовтня 1959 р. минуло 10 років від часу існування К-НТШ, Управа постановила в цьому році відмітити працю і осяги Т-ва Святочною Науковою Сесією, що відбулася 25го жовтня 1959 р. в Домі „Просвіти" з 2 доповідями: проф. д-р Євген Вертипорох: Перегляд 10-річної праці К-НТШ і проф. др Василь Стецюк (Ню Йорк): Українська наука в ЗДА.

8-го жовтня 1959 р. в Домі Українського Народного Об'єднання (УНО) інж. Дмитро Андрієвський (приїхав з Европи) виголосив доповідь на тему „Україна на грані двох цивілізацій".

18-го жовтня 1959 р., в Домі „Просвіти" проф. Віктор Доманицький мав доповідь на тему „Етапи розвою науки про націю". (Спільно з О. У. П. К.).

11-го грудня 1959 р. в УНДомі мґр. Ірина Пеленська, міотоголова Австралійського НТШ, що прибула із Сиднею, виголосила доповідь на тему: „Наукове і культурне життя українців в Австралії".

Осередок НТШ в Едмонтоні

5-го квітня 1959 р. відбулась в УНДомі Наукова Шевченківська Сесія з 3-ма доповідями: о. проф. д-р Василь Лаба: Освіта Тараса Шевченка; проф. д-р Орест Старчук: Тарас Шевченко у перекладах інших авторів; проф. Іван Кейван: Тарас Шевченко — гравер.

27-го вересня 1959 р. відбулась Накова Сесія, присвячена Мазепинським Роковинам з 3-ма доповідями: проф. Іван Кейван: Мазепа як Меценат української культури; мґр. Михайло Хом'як: Дві концепції Гетьмана Івана Мазепи, історіографічна і політична, мґр. Євген Росляк: Східня кампанія Північної Війни.

15-го листопада 1959 року відбулась Ювілейна Наукова Конференція, присвячена 10-літтю праці К НТШ з 3-ма доповідями: проф. д-р Смаль-Стоцький, президент ГР НТШ і голова Американського НТШ (прибув із ЗДА): „Приготування Союзу Визволення України до революції під час першої світової війни". Проф. д-р Євген Вертипорох (прибув з Торонта) голова К НТШ: „Огляд 10-річної праці К НТШ"; д-р Михайло Гуцуляк (прибув з Ванкуверу) „Українці у Британській Колюмбії і їх вклад у культурне життя провінції".

1-го грудня 1959 року в УНДомі інж. Дмитро Андрієвський виголосив доповідь на тему: „Україна на грані двох цивілізацій".

Інші імпрези

У Торонті відмічено 10-річчя праці Канадійського НТШ дня 24 1959 у Прінц Джордж Готел святочним бенкетом, на якому як головний промовець виступив проф. д-р Ваня української науки на чужині". Проф. Є. Вертипорох мав доповідь на тему „Наші проблеми".

Бенкетом проводив мґр. Зенон Зелений. Крім доповідей виголошено і прочитано численні привіти від осіб, товариств і організацій.

50-ліття української гімназії в Городенці

Городенський повіт відіграв непослідню ролю в господарському, суспільному і політичному житті Західньої України. Населення Городенщини твердо і завзято обстоювало свої національні права під Австрією. Його сини рясно зросили своєю кров'ю широкі простори України в боротьбі за її незалежність. З успіхом протиставилася Городенщина всяким денаціоналізаційним затіям польського окупанта, а під кінець 2-ої світової війни більшість української молоді повіту станула в ряди героїчної УПА і там лицарськими подвигами засвідчила свою відданість українській справі.

Городенська земля видала багато визначних українців. З села Семаківці походив бл. п. єпископ Чарнецький. В Корневі жив і працював відомий на всю Галичину громадський і політичний діяч священик - патріот о. Пісецький, якого син Гриць згинув під час нападу на пошту під Бібркою. В Поточиськах народився сл. п. Михайло Колодзінський, пізніший шеф штабу Карпатської Січі, який впав у боротьбі за волю Карпатської України. З того самого села походив теж заслужений громадський діяч адвокат Теодор Матейко, який помер недавно в Канаді. В Вербівці народився славний співак тенор Михайло Голинський. З Глушкова походить відомий бизнесмен і меценат мґр. Гультай. В самій Городенці жив і працював великий патріот і визначний політичний діяч, довголітній посол до віденського парляменту і львівського сейму д-р Теофіль Окуневський, відомий м. ін. з того, що в обороні чести українського народу визвав на посдинок і мало не зарубав польського посла графа Ростворовського. Українське селянство Городенщини видало представників, що могли б бути окрасою і гордістю кожної суспільної верстви серед найкультурніших народів Европи. Згадати б тільки тих Бережаків, Боклащуків, Петришинів, Шлемкевичів, Боднарчуків, Глуханюків і Петруняків, не можна також поминути прізвища д-ра Івана Ціпановського.

Чільні українські громадяни здавали собі справу з того, яке значення для майбутнього нації має вихована в рідній атмосфері молодь. І в 1910 році заснували вони в Городенці українську приватну гімназію Рідної Школи. Ця гімназія стала сіллю в оці місцевої тодішньої польської влади, яка з престижевих мотивів відкрила й свою гімназію, хоч об'єктивних даних у них на це не було.

Тяжко приходилося працювати нашій матеріяльно незабезпеченій школі, зданій виключно на жертвенність українського в 95% селянського населення повіту. Українська молодь й учителі знайшлися під „неустаючою" пильною опікою польської поліції, а польська влада своїми щораз вищими вимогами й різними податками та оплатами до обезпечальні гадала задусити цю ненависну тля неї школу. Але сильна воля, праця і посвята довершили чуда. Ідейний учительський збір, часто неоплачуваний ряд місяців, не тільки не покидав праці, але провадив її зразково, виховував повірену йому молодь на свідомих, активних патріотів, а в неділі і свята виїздив з живим словом до читалень на село. Під їх проводом молодь не тільки пильно вчилася, але і вчасно нав'язувала контакт із старшим громадянством, звеличуючи його різні імпрези своїми добре підготованими мистецькими виступами. А українське зубожіле селянство щиро піддержувало своїми лептами Рідну Школу і помогло звести на нівець всі ворожі задуми.

Сьогодні в мурах української гімназії в Городенці іншим вітром віє. Інші люди виховують там українську молодь, стараючись вщепити в її молоденькі душі інші ідеали. Але у вільному світі, головно на території ЗДА і Канади, знайшлася поважна кількість колишніх учнів городенської гімназії, деякі на поважних становищах і відповідальних громадських постах, які залишилися вірними своєму національному ідеалові і донесуть його аж до могили. Свідомі того, що завдячують своїй дорогій школі, постановили вони відмітити її 50-літній ювілей з'їздом, що має відбутися 4 і 5-го вересня в Торонті в Канаді. Всі вони — і учителі, і учні, і навіть ті громадяни Городенщини, які безпосереднього зв'язку з гімназією не мали, негайно відгукнулися на перший заклик і масово зголошуються до участи в цьому з'їзді. Якщо чиясь адреса не була нам відома і йому запрошення не вислано, хай зголоситься по інформації до підписаного на адресу: I. Wasylyshyn, 41-61 70th St., Woodside, L.I., New York 77, N.Y.

Отже їдемо всі до Торонта. Там стрінуться колишні учні з своїми товаришами, знайомими і друзями, обміняються думками і новинами та зогріють свої спрагнені, зболілі душі споминами з своєї соняшної молодости, яка безповоротно минула.

Вони зложать подяку своїм виховникам і добродіям за їх жертвенний труд, завдяки якому вони сьогодні є тим, чим є.

Звідти перешлемо всі поклін і привіт рідній Городенській землі, яка нас виростила - виховала і в люди вивела, супроти якої ми глибоко зобов'язані зробити все, що в нашій силі, щоб вона стала щасливою і вільною.

Тож — до побачення в Торонто! **І. Василишин**

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

1,100 глядачів на першому виступі „Шумки"

„Шумка" — це назва молодечого танцювального ансамблю в Едмонтоні, що з великим успіхом виступив перед місцевою громадою.

Після довгих проб у будинку УНО і скромного виступу в авдиторії української греко - католицької парафії в Калґарі, танцюристи „Шумки", вийшли на сцену найбільшої залі в Едмонтоні, здобуваючи довгі оплески 1,100 глядачів.

Молодечий танцювальний ансамбль цікавий тим, що гуртує молодь гайскулів, здебільшого дітей давніших українських поселенців. 30 членів „Шумки" належать до різних місцевих молодечих організацій — УКЮ, МУН, СУМК. Організатори „Шумки" — п. Мирослав Куць і студентка університету Люба Стангрет взялися за добре діло і організували гурт молоді, навчили їх українських танків і прищепили їм розуміння і пошану до них.

Вечірка українських танків „Шумки" була, безсумнівно, культурною подією в нашому місті. Крім танцюристів, в програмі були пісні чоловічого хору при УНДомі під керуванням п. М. Свистуна та виступи співаків-солістів.

Танки були переплітані виступами солістів та хору. Сопрано Віра Байрак при акомпаньяменті п-і В. Доброліж співала Безкоровайного „Квіт орхідеї" та арію Оксани з „Запорожця за Дунаєм". Тенор П. Дезман при фортепіяновім супроводі Мирослава Куця співав М. Волошина „Ой гляну я, подивлюся", а з солісткою-сопрано Лукією Баглай „Коли розлучаються двоє" М. Лисенка та арію Андрія й Оксани з „Запорожця за Дунаєм". Лукія Баглай відспівала ще в супроводі Г. Алвуда композицію Алабасва „Соловей".

Скрипачка Люба Юсипчук в супроводі Мирослава Куця грала дві композиції Безкоровайного „Українську думку" та „Карпатські скечі".

Милим та вдатним доповненням програми був виступ чоловічого хору при УНДомі під керівництвом М. Свистуна, що відспівав Леонтовича „Ой зійшла зоря" з сольом Г. Климковича, Гнатишина „Садок вишневий" з сольом М. Іваника, „Ой наїхали вози" Котка з сольом А. Моргарта, „Ставок заснув" з сольом Л. Пастушенка і Іванова „Птичий хор" з сольом Б. Климковича. Хор, добре зіспіваний, має добрих солістів.

Про одяги танцюристів треба згадати окремо. Одяги, були справді, оригінальні. Це додавало танкам окремої свіжости. Про одяги подбали самі танцюристи чи, радше, їхні матері.

Новістю, і то наскрізь додатньою, було стилізування українських народних танків та виведення їх у трохи іншій формі, що часто нагадувала балет. Через це танки вийшли краще, не були монотонні й не томили глядачів, хоч протягом вечора виведено 21 танок.

До танків пригравала власна оркестра танцювального ансамблю в складі: Люба Юсипчук, Патрикія Макар, Іван Верхомин, Френк Даннінґен, Мирослав Куць, Юрій Вуддал і Денис Лазарович.

Серед численних глядачів було й багато не-українців, між ними декілька університетських професорів.

(Едмонтон)
(Українські Вісті)

Десятиліття Пластової Станиці у Филаделфії

Ювілейні святкування Филаделфійської Пластової Станиці позначилися рядом імпрез і виступів пластової молоді, в рямцях яких поставлено в суботу 11-го червня в залі Клюбу Горож., казку Білосніжку, яку відограли юначки й новаки гнізда „Птащата" під режисурою невтомного пластового сеньйора В. Мельника.

Численно зібрана дітвора щиро оплескувала молодих виконавців, захоплюючися красою Білосніжки, добротою зайчиків, сернятка, птички, киці, бджілки, метеликів і квітів, гостинністю карликів, добросердям сторожа, пажем-зайчиком, що розсмішував публіку, вдалими танками і всіма іншими виконавцями, яких імен не всилі вичислити.

Дитячу радість і спокій „заколочувала" іноді поява недоброї баби-Яги, але лицарськість князевича привернули погідний настрій і, як воно завжди буває, все закінчилося перемогою добра над злом.

Як нас інформують, підготовка до вистави тривала довгі місяці і трудолюбивий та терпеливий режисер і заразом автор текстів завдав собі величезного труду гуртуючи понад тридцять дітей, захоплюючи їх на довший протяг часу корисним заняттям, запалюючи бажанням добре вивчити п'єсу і похвалитися виступом перед батьками.

Ціла „армія" жертвенних матерей стояла до вистави за кулісами з голками, нитками і ножицями, деякі з них шили довгими вечорами одяги, не тільки для своїх, але й чужих дітей. — Не приходиться вже й говорити про вагу добрих, старанних декорацій, про технічну допомогу з боку Пласт-прияту, бо всі знаємо, як трудно поставити дитячу казку, скільки часу, гроша і посвяти вимагають дитячі вистави, підготовані і поставлені на доброму рівені.

У зв'язку з тим насуваться питання, чи доцільно вкладати стільки праці й енергії в чужу нам тематику, виводити на сцені неукраїнські одяги, побут, стиль, музику-танки.

Сьогодні вистави для українських дітей, виведені власними силами, мусять бути виховними в повному значенні, в яких зберігається непереможна правда, краса і сила, чекають своєї постановки.

Поставою „Білосніжки" Пластова Станиця у Филаделфії закінчила свої ювілейні святкування. В програмі тих святкувань не було бенкету з похвальними промовами. Ті, на чиїх плечах спочиває весь тягар роботи, відповідальність за пластову молодь, у своїй скромності відійшли на дальший плян, а висунули нам наших власних дітей і їхні осяги.

Ким були б ті діти нині, як би не пластова домівка, пластові зайняття й обов'язки, бібліотека, розваги, самодіяльність, літні табори, то що.

Хай же щира подяка і признання для проводу Пластової Станиці у Филаделфії від батьків всієї пластової молоді, заступлять китицею квітів з нагоди Ювілейних Святкувань.

Коли президент Айзенгавер вернувся з відкликаної конференції у Парижі, на летовищі столиці вітали його об'єднані одною думкою представники партій. Президент сказав: — „Дорогі приятелі-громадяни! Ви навіть не уявляєте собі, якою піддержкою є ваша спільна постава і признання для мене у важкій сучасній ситуації".

Такої спільної піддержки збоку батьків потрібно Проводові Пластової Станиці у Филаделфії на друге десятиліття її громадської праці.

Іванна Савицька

Джансон твердить, що президентом повинна бути людина з досвідом і „сивим волоссям"

Ди Мойн, Айова. — Провідник демократів в Сенаті сен. Линдон Б. Джансон, промовляючи на демократичних зборах, заявив, що кандидатом на президента повинна бути людина з досвідом і з „сивиною в волоссі". Ці слова звернені були проти чоловового демократичного кандидата 43-річного сенатора Джана Ф. Кеннеді, хоч сен. Джансон не згадував його імени. Джансон атакував також сенатора Кеннеді за те, що той домагався, щоб президент Айзенгавер перепросив совєтського прем'єра Хрущова за те, що американський літак „У-2" робив розвідчі лети понад СССР, де його зістрелено 1-го травня. „Чому ми мали б перепрошувати Хрущова, запитував сен. Джансон. На мою думку ніхто в Америці не бажає собі, щоб уряд ЗДА просив вибачення в Хрущова, або заявляв йому жаль з того приводу", що сталося з літаком У-2. Цю заяву сенатора Джансона присутні на зборах демократи гаряче оплескували. Гадають, що частина делеґатів буде голосувати в Лос Анджелесі на конвенції на сен. Джансона, як кандидата на президента.

● **Анастас Мікоян** відкриє совєтську виставку 25 ц. м. у столиці Норвегії Осльо. В останньому часі, у зв'язку з закулісовою боротьбою за владу в Кремлі, були згадки про присмерк політичної зорі Мікояна, як ніби поборюваного сталіністами.

Посадник Ваґнер підтримує сен. Кеннеді

Ню Йорк. — Нюйоркський посадник Роберт Ваґнер, який мав амбіцію бути найменований на кандидата на віце - президента, заявив, що він вповні підтримує кандидатуру сенатора Джана Ф. Кеннеді, чим виключив себе від можливости бути кандидатом на віце - президента, бо на демократичному списку не могли б бути два чолові кандидати католики і в додатку обидва зі східніх стейтів. Сенатор Кеннеді радо привітав вістку про підтримку Ваґнера, який, мабуть, очолюватиме нюйоркську делеґацію на конвенцію до Лос Анджелесу. Ваґнер обіцяє впливати на членів цієї делеґації, яка нараховує 114 голосів, щоб голосували за сенатора Дж. Ф. Кеннеді.

Найвищий Суд відкидає право на пенсію депортованому комуністові

Вашингтон. — Найвищий Суд ЗДА більшістю 5-ох до 4-ох голосів скасував рішення нижчого суду, який стверджував право на старечу пенсію депортованому болгарському комуністові Ефрамові Несторові. Нестор живе тепер в Софії, Болгарія. Він прибув до ЗДА в 1913 році і працював тут, а від 1936-го року платив вкладки до соціяльного забезпечення і в січні 1955 набув право на старечу пенсію з того забезпечення в сумі $56.55 місячно. В липні 1956 його депортували з ЗДА за те, що від 1933 до 1939 року був членом комуністичної партії. У вересні 1956-го року дирекція соціяльного забезпечення заборонила висилати йому пенсію до Софії. Суддя окружного суду Едвард А. Темм розумував, що Нестор здобув право на пенсію своїми внесками до пенсійного фонду, і того права не можна його позбавляти. Більшість членів Найвищого Суду відкинула арґументацію окружного судді, але 4 судді цього ж Найвищого Суду ЗДА, між ними і головний суддя Ірл Воррен, прийняли арґументацію окружного судді Темма.

Український Літературно-Мистецький Клюб
Ню Йорк, 149, 2-га Ав.

З Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю 24-го червня ц. р., на закінчення весняного сезону відбудеться „Жива Свобода", з участю редакторів А. Драгана, І. Кедрина - Рудницького, Б. Кравцева і д-ра Л. Луцева, які виступлять із статтями на актуальні політичні і культурні теми. Початок о год. 8-ій веч.

ПЕРЕМОЖЕЦЬ І ПЕРЕМОЖЕНИЙ

Флойд Паттерсон (праворуч), американський чемпіон важкої ваги, який переміг дотеперішнього чемпіона, шведа Інґемара Поганссона (ліворуч).

Зі Спорту

МІЖНАРОДНА ФУТБОЛЬНА ЛІҐА

НІС — КІЛМАРНОК 3:2 (1:1)

Джерзі Сити, 16. червня. — По цікавій грі, яка дала нерішений вислід майже вирівняної першої півгри, французи показали свою вищість і по п'ятнадцяти хвилинах другої півгри вели вже 3:1. Спеціяльно риписувався цим разом негр Кейта, який стрілив перші і другі ворота. Треті ворота для Ніс здобув Бурґонь, а стрільцями воріт для ірляндців були: Джонс і Ведерап. Глядачів було 3,391.

БИРЛІ — НІС 4:0 (1:0)

Джерзі Сити, 19. червня. — Ці рішальні змагання за друге місце, та може і перше, коли б в наступних змаганнях Кілмарнок не здобув точки, доказали, що англійці заслуговували на місце першуна своєю гарною грою. Їм тільки раз поковзнулася нога в зустрічі з Кілмарнок, і ця програна заважила на чемпіонаті. Бирлі, хоч і без найкращого свого змагуна Пойнтера, який був контужений, зумів здобути чотири ворота і тоді англійці нетерпеливо вичікували висліду наступної гри Кілмарнок з Амерікенс. Ворота здобули: Лосон, Пілкінґтон і Робсон. Глядачів 11,704.

КІЛМАРНОК — АМЕРІКЕНС 3:1 (1:0)

Американці грали лише початок змагань в повному складі. Найкращий змагун М. Ф. Ліґи, А. Шервуд мусів покинути грище після зудару зі своїм воротарем та напасником противника. Крім цього Нога, який не повинен був зовсім виступити до цих змагань через невилікувану контузію, зовсім завів. Цей нерозважний крок Ноги привів до того, що глядачі, які привітали з ентузіязмом Ногу при його появі на грищі, голосно вигукували проти нього, при кожному м'ячі що його подавали Нозі. Через контузію Нога від самого початку змагань не був здібний прийняти та віддати належно м'яча. Цією заслуженою перемогою Кілмарнок здобув чемпіонат першої дивізії, чашу і грошову нагороду $1,000 за це, та право змагатися у фіналі з чемпіоном другої дивізії. В другій дивізії змагатимуться наступні клюби: Рапід — Австрія, Сампдорія — Італія, Спортінґ Клюб — Португалія, Норкопінґ — Швеція, Червона Зоря — Югославія, та Банґу — Бразилія. Ці розгривки почнуться вже 2 липня змаганнями Рапіду і Червоної Зорі.

Кінцевий стан показника I дивізії М. Ф. Ліґи.

	точок	воріт
1. Кілмарнок	9:1	11:3
2. Бирлі	7:3	16:7
3. Ніс	5:5	7:10
4. Амерікенс	4:6	8:13
5. Баєрн	3:7	7:10
6. Гленавон	2:8	9:15

(в. с.)

Короткі Вістки

● **Александер Твардовскій**, совєтський поет, який недавно написав поему проти Сталіна, дістав другий з черги ордер Леніна.

● **У Східній Німеччині** буцімто загрожена позиція партійного босса Вальтера Ульбріхта, якому німецькі сталіністи закидають брак поваги на Кремлі, внаслідок чого Хрущов стосує нібито „м'яку" політику супроти Західньої Німеччини й Берліну. Німецькі комуністи сильно розчарувались, коли зараз після зірвання Паризької конференції Хрущов заявив, що він не підпише окремого мирового договору з Сх. Німеччиною, поки не відбудеться нова конференція на вершинах.

● **В Ізраїлі** приготовляються до великого судового процесу кол. полковника гітлерських СС-ів, шефа жидівської секції в Гестапо, Адольфа Айхмана, якому закидається головну вину у винищенні 6-х мільйонів жидів. Сподіваються, що на той процес приїде 500 журналістів з цілого світу. Заповідають ревеляції про різні подробиці, як винищувано жидів. Не виключають, що у висліді того процесу виявляться прізвища різних інших гітлерських „ліквідаторів жидівської проблеми".

● **Жозеф Касавубу** — це африканський мурин з французькою освітою, який буде першим прем'єром у Конґо, яке 30-го червня ц. р. стане самостійною державою. Його найбільшим суперником до влади в Конґо є лідер партії так званого Конґоезького національного руху Люмумба. Гадають, що Касавубу запропонує Люмумбі пост міністра в своєму уряді. Перший уряд в самостійному Конґо мусить бути затверджений ще бельгійським королем Леопольдом.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

КУРТІС БЕЙ, Мд. — Б-во св. ап. Петра і Павла, Відд. 81, повідомляє своїх членів, що Місячні Збори відбудуться в неділю, 26-го червня 1960 р., в год. 2-ій по пол., у парафіяльній залі, де звичайно. Проситься всіх членів прийти на час, вирівняти свої залеглости. Маємо деякі важливі справи до вирішення. Також буде роздача чеків-дивіденди. — А. Блавцяк, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. — Місячні Збори Б-ва св. Йосафата, Відд. 217, відбудуться в неділю, 26 червня 1960 р., в год. 2-ій по пол., в церковній залі, при 305 Hudson Ave. Проситься всіх членів прибути на означений час і вирівняти свій довг. Просимо також привести зі собою нових кандидатів на членів УНСоюзу — К. Шевчук, предс.; Ф. Голод, фін. секр.; В. Симонів, касир; В. Колданський, рек. секр.

БОСТОН, Масс. — Управа Відд. 238 ім. Є. Коновальця, повідомляє, що Піврічні Загальні Збори членів відбудуться в неділю, 26-го червня 1960 р., зараз по Службі Божій, в парафіяльній залі св. Андрія, на Джемейка Плейн, Масс. На денному порядку: звіт Управи за перше півріччя 1960 р., з фінансовим звітом секретаря та роздача чеків-дивіденди. Побажана масова присутність членів.
Д. Николенко, рек. секр.

ПРОВІДЕНС, Р. Ай. — Т-во ім. Т. Шевченка, Відд. 73, повідомляє членство, що Піврічні Збори відбудуться в суботу, 25 червня 1960 р., в год. 7:00 веч., в залі Бонефро Клюб, 60 Сальмоне вул. від Мантон Еве. Порядок: звіт Управи та Контр. Комісії. По Зборах: вплати місячних вкладок та видача чеків-дивіденди. Присутність побажана. — В. Сорока, предс.; Р. Накорінський, кас.; Д. Василик, секр.

Посмертні Згадки

Павлина ВАСИЛЬКІВ — членкиня 117 Від. УНСоюзу в Ню Йорку, померла 20-го червня 1960 р., проживши 67 років. Покійна полишила в смутку чоловіка та дітей. Тіло Покійної знаходиться в пох. заведенні П. Яреми, при 7-ій вул. в Ню Йорку, де в п'ятницю, в год. 8-ій веч. буде відправлена Панахида. Похорон відбудеться в суботу, 25-го червня 1960 р., в год. 9:30 ранку, з пох. заведення до укр. греко-кат. церкви св. Юрія, на кладовище Кальварія. — Вічна Їй Пам'ять.

Управа

Василь КУХТИН, — член Б-ва св. І. Хрестителя, Відд. 292 УНСоюзу в Дітройті, Миш., помер 13-го червня 1960 року, на 49-му році життя. Покійний походив із села Довга, пов. Калуш, Зах. Україна. Полишив у глибокому смутку дружину Анну, одного сина Василя і внучку, а в рідному краю стареньких родичів і одну сестру. Похорон відбувся 16-го червня 1960 р., з пох. заведення, до церкви св. Івана Хрестителя, а опісля на кладовище St. Hedwig. Вічна Йому Пам'ять!

П. Федик, секр.

КАТАЛОГ книжок Книгарні „Свободи"

83 GRAND STREET — JERSEY CITY 3, N. J.

Належність за книжки просимо слати тільки чеками або поштовими переказами.

ПРОСИМО ПЕРЕХОВУВАТИ НАШ КАТАЛОГ.

(2)

Літопис Волині — збірник	1.00
Качуровський І.: Шлях невідомого	1.00
Керницький І.: Перелетні птахи — веселі історії	1.50
Герой передмістя — гумор. повість	2.25
Кібзей Д-р.: Український лікар	6.00
Керч О.: Альбатроси — роман	2.00
Клен Ю.: Попіл імперій	3.65
Княжинський А.: На дні СССР	2.75
Килимник С.: Король Данило (землею українською)	0.50
Кисілевська О.: Листи з-над Чорного моря (з ілюстр.)	2.00
Коваленко Л.: Рік 2245 (роман-утопія)	2.25
В часі і просторі — п'єса	2.00
Ковальська М.: Ганна, роман	0.90
Королів-Старий В.: Згадка про мою смерть	2.00
Коренець О.: Зшиток малого монґола	0.60
Косаренка-Косаревич В.: Московський офінко	6.00
Кобилянська О.: У неділю рано	2.00
Кобець О.: Записки полоненого (Пригоди і враження учасника першої світової війни)	3.50
Коцюбинський М.: Твори в двох томах	9.00
Куліш М.: Твори	3.50
Курдидик А.: Етюди (мініятури)	1.50
Ладонько Н.: Україна — трагедія укр. народу в 6 карт.	0.40
Левіцька-Холодна: Шлях велетня — розповідь про життя Тараса Шевченка	3.50
Лепкий Б.: Мазепа, повість бр. 2.50 опр.	3.00
Під тихий вечір	1.95
Писання, І, ІІ	5.00
Трилогія, 6 томів	21.00
Липа Ю.: Призначення України	1.50
Лотоцький А.: Княжа слава	1.00
Любомирський С.: Жорстокі світанки, роман, 2 томи	2.00
Між славою і смертю 3 т.	2.40
Під молотом війни — 4 т.	8.00
Мандрівка по головних містах земель України — гра для українського юнацтва	2.90
Маланюк Є.: Остання весна — поезії	1.50
Маланюк Є.: Поезії бр. 2.50 опр.	3.00
Макух, д-р І.: На народній службі брош.	7.75
опр.	9.25
Марґолин А.: Державний устрій Спол. Штатів Ам-ки	1.50
Мірчук П.: Українська Повстанська Армія	3.00
В німецьких млинах смерти	2.00
Михаїл Архиєпископ: Пояснення Єв. від Івана	2.50
Мишуга Л. і Драган А.: Українці у вільному світі	2.00
Мудрик М. А.: Світанки і сумерки	1.00
Нагаєвський І. о.: Тернистим шляхом, спогади священика про Березу	1.75
Назарук О.: Роксоляна, іст. повість	2.50
Наш Львів — Ювіл. збірник під ред. Л. Лепкого	3.00
Не забули спом'янути — памяткова книжка з нагоди відкриття памятника Т. Шевченка	0.50
Неприцький-Грановський Ол.: Іскри віри	1.50
Осінні узори	1.50
Овечко І.: Ти був чужий — Бразилія очима українця	1.50
І сталося чудо Боже (про чудотв. молитви о. Ліма)	0.50
Обірвані струни: антологія поезії бр. 3.00, опр.	3.50
Одрач Ф.: В дорозі — нариси	1.50
Олена Звичайна: Страх — роман у двох томах том І:	2.50
том ІІ:	3.50
Олесь Ол.: Чужиною — поезії	0.50
З журбою радість обнялася — поезії	1.00
Онацький Є.: На руїнах минулого — роман	2.50
Онацький Є.: Спрага справедливости	0.75
Наше національне ім'я — герб	0.35
Очима душі — голос серця — горе — спів	1.50
Онацький Є.: У Вічному Місті, спогади	4.00
Осьмачка Т.: Китиці часу (нові твори)	0.65
Островерха М.: Гомін з далека — нариси	1.00
Обніжками на битий шлях 1921-1926	1.50
Без докору, міркування на мист. теми	0.75
Паньківський К.: Від держави до Комітету	2.00
Парфанович С.: У лісничівці	1.50
Інші дні	0.80
Загоріла полонина	0.50
У Києві	0.75
Парфанович С.: Люблю Діброву	1.60
Пасічник М.: З вишневих садів — збірка новель і опов.	1.25
Перелісна К.: Ой, хто там	0.80
Для малят про звірят, віршики для дітей	0.60
Петлюра С.: Статті, листи і документи бр. 6.00, опр.	7.00
Підручник громадянства (Citizenship Handbook)	0.50
Повстенко О.: Катедра св. Софії у Києві	12.50
Подвезько М. Л.: Українсько-англійський словник	5.00
Англійсько-Український словник	5.00
Понеділок М.: „А ми тую червону калину... (п'єса на 3 дії і п'ять картин)	0.50
Полтава Л.: Чи зійде завтра сонце	1.00
Прокоп М.: Україна і українська політика Москви	0.60
Приходько М.: Я прошу слова	0.60
Рабій М.: Напередодні (історичні нариси)	1.00
Радзикевич Г.: Історія української літератури І, ІІ, ІІІ	4.50
Ріпецький Ст.: Українське Січове стрілецтво	6.00
Савицька І.: Наша хатка	1.50
Незабудьки опр.	2.50
бр.	2.00
Сагайдачний П.: В його тіні — нарис	0.75
Самійленко Ст.: Дні слави — спогади	2.00

Замовлення слати на адресу:
"SVOBODA", P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J. USA

● РОЗШУКИ ●

ТРАЧ ДОМІТЕЛЯ з Тернопільщини, останньо перебувала у Freehold, N. J. Є важні відомості від рідних із краю та Америки. Писати на адресу:
WAGON WHEEL
Route 17
East Branch, N. Y.

ТАРЗАН, ч. 4475. Втеча.

Ріміові вояки видали оклик помсти, коли побачили смерть свого ватажка!

Тарзан втік у великому замішанні і побіг до найближчого тунелю.

Він біг лабіринтом тунелів, але надармо, поки не було виходу, щоб він міг своєчасно знайти Бетті Кол!